6

Aventurile lui Morgan Piratul

CEI DOI CĂPITANI

SUB STEAGUL NEGRU:
AVENTURILE PIRATULUI MORGAN

SOUS LE PAVILION NOIR:
AVENTURES DE MORGAN LE PIRATE

NR. 3

****

CEI DOI CĂPITANI DE PIRAŢI[1]

V.1.0
V.1.0

Traducere din franceză Aurel Lupăstean

După original, editura: A. Eichler, édit, impr., Paris.

În anul 1907 German publisher Verlag Moderner Lektüre began a successful run of 240 original stories of Morgan's adeventure. These were translated by Eichler into French

[1] LE DEUX CAPITAINES DE PIRTATES.

Chefuri şi petreceri

Paharele ţiuiau, răsunau exclamaţii voioase, în timp ce glasuri răguşite zbierau cântece sălbatice de bord, iar câteodată un râs ascuţit şi pătrunzător domina tărăboiul.

S-ar fi spus că era sărbătoare pe insula Antigoa. În micile şi cochetele căsuţe ce se grupau foarte aproape de ţărm, ascunse sub palmieri, se petrecea cu voioşie la mese, unde băutori consacraţi, având cu toţii chipurile pârlite de soare şi vânt ale oamenilor mării, erau aşezaţi în faţa stacanelor pline cu vin.

Era un lucru ciudat să vezi un număr atâta de mare de marinari chefuind în hanurile acestui port pitoresc, însă puţin frecventat. Cu atât mai mult, cu cât în golful luminat orbitor de soare nu se vedea nici o corabie.

În tot cazul, nu părea să le lipsească bani acestor lupi de mare. Ei plăteau cu largheţe. Monedele de aur sunau pe mese, spre marea bucurie a brunelor şi plinuţelor fete ale hanului care îi serveau. Pistoalele erau înfipte sub centuri. La şolduri le atârnau cuţite încovoiate şi întreaga lor atitudine indica nişte oameni mândri şi plini de încredere în forţa lor.

Aceştia erau nişte piraţi care se distrau şi îşi iroseau fără socoteală piesele de aur adunate din sânge de cutezătorii hoţi de mare, care după nenumărate expediţii primejdioase şi lovituri îndrăzneţe, se dădeau la petreceri.

În această companie sălbatică erau reprezentate toate rasele pământului, chiar şi metişi din America de Sud. Însă era uşor de recunoscut că aceşti flibustieri se împărţeau în două grupuri principale.

Într-unul din aceste grupuri, în care oamenii erau deosebit de zgomotoşi, se auzeau îndeosebi sunete aspre şi guturale, amintind de limbile spaniole, în timp ce în celălalt se vorbea mai degrabă germana şi olandeza. De altminteri, cele două cete păreau să se înţeleagă foarte bine.

Marea este întinsă şi bogată în prăzi. Piraţii de limbă latină îşi exercitaseră fără îndoială meseria până atunci pe alte meleaguri.

Însă unde erau şefii acestor bandiţi de mare?

Foarte aproape de pădurea de palmieri, care începea imediat în spatele tavernelor din port şi acoperea aproape toată suprafaţa acestei insule plăcute, se afla o casă un pic mai îndepărtată, însă păstrată curat, după cum indica firma sa. Acolo

se reuneau, atunci când corăbiile se odihneau la insulă, căpitanii şi ofiţerii lor.

În acest han, ca şi în celelalte, se servea de către amabile fete tinere, cu ochii mari şi negri îndreptaţi spre musafiri, mereu în mişcare şi mereu neobosite, pentru a satisface dorinţele prea puţin comozilor lor clienţi.

La una din mesele acestui han era aşezat un bărbat foarte înalt, un adevărat Hercule, care evident că-şi cunoştea forţa şi era mândru de asta. Alături de el, ofiţerii de la bordul său îşi turnau pahare copioase de vinuri de mare calitate.

Nu departe de ei, la o altă masă se găsea un tânăr căpitan, a cărui faţă remarcabil de frumoasă era, în ciuda focului din ochii săi, imprimată o gravitate întunecată. Şi el era înconjurat de un cerc de ofiţeri.

Cei doi bărbaţi, colosul şi celălalt şef mai tânăr, purtau costume de o bogăţie strălucitoare. Aveau mijlocul încins cu câte o eşarfă roşie şi albastră, de care atârna sabia, însemnul de comandant.

Gigantul şi-a ridicat paharul privind pe tânărul şef:

— În sănătatea ta, căpitane Morgan! a strigat el cu o voce vibrantă. Am auzit mult vorbindu-se de tine! Însă dracul să mă ia! Lasă-mă să-ţi spun, nu-mi închipuiam înainte de a te întâlni, că eşti aşa. Pe focul infernului. Cine credea că un om atât de tânăr ca tine a înfăptuit deja atâtea lucruri de îndrăzneală nebunească! De fapt îmi imaginam să găsesc un bărbat aproape ca şi mine. Însă nu lua asta ca pe o răutate, căpitane Morgan. Faptele tale eroice vorbesc despre tine.

— Îţi mulţumesc, căpitane Hernando, a răspuns tânărul şef cu o oarecare răceală, ridicându-şi şi el paharul. Este adevărat că realitatea nu se potriveşte totdeauna cu aparenţele şi în această privinţă ai perfectă dreptate. De altminteri, marea este destul de largă pentru doi şi n-are rost să mă pun de-a curmezişul drumului tău, dacă n-ai venit aici cu intenţii ostile.

Colosul a început să râdă destul de tare, încât se cutremurau ferestrele.

— Aţi auzit? a făcut el întorcându-se înspre ofiţerii săi cu voce înceată. Acest Morgan este încă aproape un copil. Poate fi viteaz, dar dacă încep să navighez prin aceste regiuni, gloria lui va păli imediat şi în locul lui Morgan va fi Hernando acel nume care va inspira teamă. De ce să aparţină oceanul acestor olandezi? Dacă Morgan este celebru, căpitanul Hernando este cel puţin tot atât de faimos, şi încă de multă vreme!

— Aşa-i, trebuie să i se ia locul lui Morgan, a murmurat pilotul, a cărui înfăţişare trăda răutate. Tu, căpitane, trebuie să devii primul dintre toţi. Morgan poate să-şi dea ifose aiurea. Marea Antilelor, care scaldă coastele celor mai bogate colonii spaniole, tăinuieşte cele mai frumoase prăzi pentru noi ceilalţi, flibustieri îndrăzneţi. Nu vei avea rival când Morgan o va lua spre alte meleaguri! Căpitanul Hernando va fi seniorul suveran al mărilor!

— Ai dreptate, Pedro, a răspuns gigantul şi eu n-aş lăsa să tărăgăneze lucrurile. Dar, o cunoşti pe sora mea. Oricât de violent şi neîndurător aş fi în luptă, eu mă înclin întotdeauna în faţa dorinţelor sale. Asta-i singura mea slăbiciune. Şi iată că ea şi-a pus în cap că Morgan îi va aparţine. Este cu totul înnebunită după el. E adevărat că el este unul dintre acei bărbaţi care se fac adoraţi de către sexul frumos, deoarece este tânăr şi chipeş ca o fată. Fetele nu rezistă la aşa ceva!

Pilotul a făcut o strâmbătură slută întorcându-şi spre Morgan ochii încărcaţi de ură.

— Căpitane, a reluat el, gândeşte-te la ce mi-ai făgăduit atunci când noi am capturat cel de al doilea vas, pe care după aceea l-am condus eu! Nu mi-ai promis atunci inima şi mâna surorii tale?

Hernando a râs cu un aer încurcat, scărpinându-şi barba neagră ce-i cobora pe piept.

— Da, e adevărat. Ţi-am promis-o, Pedro, a mormăit el. Dar ştii că femeile nu fac decât după capul lor. Tu îmi eşti cel mai bun prieten. Poate că sora mea se va răzgândi şi în cele din urmă îţi va da întâietate. Să o silesc, asta nu o voi putea face, tu ştii bine. Nu-i nimic de spus, ea este cea mai drăguţă fată din lumea întreagă!

Era vizibil că în inima lui Pedro fierbea o mânie violentă. Însă îl cunoştea pe căpitan: toate obiecţiile asupra acestui subiect ar fi fost mai mult dăunătoare decât folositoare.

Gigantul s-a întors din nou spre Morgan, care nu se preocupa de ceea ce se întâmpla în jurul lui şi discuta liniştit cu ofiţerii săi.

— Spune totuşi, căpitane Morgan, a strigat el, ce intenţionezi să faci astăzi aici? Te vei năpusti asupra vreunei colonii spaniole bogate, sau vei captura vreo corabie încărcată cu comori? Am putea să împărţim pe jumătate captura şi pot să-ţi spun că portughezii mei se bat ca nişte demoni.

Morgan şi-a ridicat capul.

— Îţi mulţumesc, a spus el pe un ton măsurat, fără a arăta vreo umbră de emoţie. Niciodată nu-mi dezvălui proiectele. Şi dacă se iveşte ocazia de dat vreo lovitură, credincioşii mei

tovarăşi îmi sunt pe de-a întregul de ajuns.

Hernando şi-a boţit buzele şi s-a roşit. Însă a continuat, aşteptând un moment favorabil.

— Priviţi-l un pic pe acest boboc! a spus el rânjind, în aşa fel încât să nu fie auzit decât de cei din grupul său. Acest înfumurat îmi respinge ajutorul! Pe focul infernului, dacă sora mea Mercedes n-ar fi îndrăgostită prosteşte de el, i-aş plăti scump acest refuz. De-ar veni acest flăcăiandru cu doisprezece alţi ca el şi dacă m-ar apuca mânia, i-aş arunca cu mâinile mele!

— Foarte bine, căpitane! a făcut Pedro, aţâţându-l. Nu va trebui să laşi să se întâmple asta. Ce l-a apucat pe acest marţafoi obraznic să-ţi opună un asemenea refuz, şi căruia nimeni nu i-a putut rezista? Ce aroganţă!

Asemenea remarci nu erau făcute pentru a-l dispune pe Hernando la gânduri împăciuitoare. El a aruncat o privire întunecată asupra lui Morgan şi a înţeles că cine îl avea pe acesta ca duşman, avea un adversar de temut.

Ar fi putut să se întrebe dacă Morgan observa ciuda flibustierului. În tot cazul, nici o geană a ochilor săi nu se clintea. Situaţia se încorda şi devenea critică. Pedro nu înceta să arunce gaz peste foc. Căci îl ura pe Morgan şi-l socotea drept un rival.

Deodată s-a deschis uşa. Însă în loc de un bărbat, cea care a intrat era o femeie de o frumuseţe răpitoare, cu părul negru, cu ochi focoşi şi minunaţi. Era tipul ce întrunea frumuseţea meridională. Prin vinele sale trebuia să curgă şi puţin sânge maur. Purta un costum original, care-i sta bine, în culori strălucitoare, care-i lăsa goale braţele splendide şi gâtul orgolios împodobit.

Bijuterii de mare preţ şi diamante minunate, evident provenite din tâlhării, ornamentau această creatură, care era urmată de câteva mulatre din serviciul său.

Aceasta era Mercedes, sora căpitanului Hernando. Deseori alături de el în lupte, bătându-se ca un bărbat. Ea a aruncat fratelui său o privire rapidă şi fără a acorda lui Pedro cea mai mică atenţie. Ochii săi strălucitori s-au îndreptat de îndată spre Morgan, care i-a salutat intrarea printr-o uşoară şi mândră înclinare a capului.

Din întâmplare, era pentru prima oară când cei doi şefi de piraţi, ale căror nave se aflau ancorate într-un mic port vecin, invizibil din larg, se întâlneau la Antigoa, unde echipajele lor n-au întârziat să fraternizeze. De altminteri, nu exista atunci nici o pricină ca cei doi flibustieri să-şi arate ostilitatea. Mările erau

întinse şi deschise şi unuia şi altuia şi într-o luptă dintre ei n-ar fi putut ajunge decât la distrugere, sau cel puţin la slăbirea celor două părţi.

Căpitanii judecaseră deci că era mai important să cadă de acord, în timp ce corăbiile lor se reparau şi se aprovizionau în golful ascuns. Aceasta era cu atât mai uşor, cu cât oamenii lor nu şi-au arătat de la început vreo animozitate de rasă. Şi mai târziu, vesele chefuri din cabaretele din Antigoa i-ar fi apropiat şi mai mult.

Însă ceea ce asigura şi mai temeinic pacea, erau sentimentele frumoasei Mercedes, care de cum îl văzuse pe Morgan, se îndrăgostise puternic de el, până într-atât încât nu încerca deloc să-şi ascundă pasiunea.

— Ei bine! a spus ea atunci când a fost alături de fratele său. Am venit totuşi la un moment potrivit pentru a împiedica un scandal? Am observat cel puţin că tu nu-l priveai pe căpitanul Morgan cu ochi prietenoşi.

— Văi! Asta nu-i nimic, a răspuns Hernando, a cărui expresie de jenă arăta clar ce influenţă exercita Mercedes asupra lui. Între noi fie spus, bărbatul pe care tu îl admiri atât este un neruşinat înrăit, cu nişte maniere de nesuportat. Nu mă potoleşte decât dragostea ta pentru el. Altminteri, de multă vreme i-aş fi spart capul acestui Morgan.

— Să nu îndrăzneşti! a spus Mercedes cu o voce şuierătoare. Tu mă cunoşti, frate? Nu mă vei vedea niciodată dacă îi vei face cel mai mic rău bărbatului pe care îl iubesc cu pasiune.

— Da, da, e bine, a răspuns colosul. Nu fii răutăcioasă, asta-i tot ce-ţi cer. Voi face ceea ce-mi ceri şi chiar singurul lucru care l-ar proteja. Fără asta, i-aş fi arătat repede că intenţionez să fiu unicul stăpân al acestor mări.

În timp ce Hernando pronunţa aceste cuvinte cu o voce surdă, Morgan s-a ridicat.

— Merg la corabie, a spus el tovarăşilor săi. Rămâneţi aici liniştiţi. Mă voi întoarce în câteva ore. Mă gândesc să nu întârziem să pornim spre noi aventuri.

L-a salutat uşor pe Hernando şi a ieşit cu un pas elastic din han.

— Obraznicul! a grohăit giganticul în barbă. Însă nu, nu mai vreau să mă las cuprins de mânie… Ah! Dacă sora mea nu era aici!…

Tânăra femeie a părăsit în acelaşi timp sala, urmată de servitoarele sale, iar marinarii au continuat să bea veseli. Morgan

păşea încet pe plaja nisipoasă absorbit în gânduri, ferindu-şi ochii de scânteierea orbitoare a valurilor sub razele soarelui.

Intrând în pădurea de palmieri, pentru a o lua pe poteca strâmtă ce ducea la golfuleţul unde se ascundeau corăbiile, a respirat adânc, ca uşurat de o povară.

Mergea visător, oprindu-se din timp în timp. Căpitanul de flibustieri era un admirator şi un iubitor al naturii. Se străduia pe drum să privească papagalii împestriţaţi în culori grandioase, zburând de colo-colo printre coroanele cocotierilor şi pe micuţele maimuţe ce-şi executau raitele lor amuzante de acrobaţie.

Deodată a auzit un foşnet într-un tufiş apropiat. Crengile acestuia s-au dat la o parte şi în faţa cutezătorului şef a apărut, înconjurată de femeile sale, mândră ca o regină, frumoasa Mercedes, sora căpitanului Hernando.

Dispreţ

Era într-adevăr un spectacol superb şi regal, acela care două fiinţe în picioare, una în faţa celeilalte, Morgan, în ciuda vârstei sale tinere, înconjurat de prestigiul eroului, şi sora flibustierului portughez, minunata frumuseţe a portului Junon, asemănătoare unei zâne din legendele. Sau cu o suverană a acestei insule încântătoare.

Cu un gest poruncitor al micuţei sale mâini, ea le-a făcut pe însoţitoare să se retragă în tufişurile din spate, unde trebuiau să aştepte la o distanţă discretă ordinele tinerei lor stăpâne.

Mercedes a rămas totuşi singură în faţa lui Morgan, care de curând la han o salutase cu o înclinaţie uşoară a capului. Flacăra din ochii săi exprimau limpede pasiunea sa: inima acestei femei aparţinea fără nici o îndoială bărbatului pe care îl privea acum.

— Timpul tău este preţios, căpitane Morgan, a început ea. O ştiu. Poţi totuşi să-mi acorzi câteva minute de atenţie. Este vorba de lucruri importante.

Chipul sever al lui Morgan nu trăda nici mirare, nici curiozitate, doar politeţea i-a dictat un răspuns afirmativ.

— Atunci ascultă, a reluat îngâmfata frumuseţe. Ceea ce-ţi voi spune este numai în interesul tău, căci îţi doresc din inimă binele. Eu nu-mi plictisesc prietenii cu vorbe ocolite şi le spun în faţă. Fratele meu zice că din acest punct de vedere valorez cât un bărbat. Însă nu asta este ceea ce vreau să-ţi spun. E vorba de tine, căpitane, de viitorul tău. Oamenii pe care i-ai adus la Antigoa nu sunt în întregime siguri. Ai remarcat asta?

Pe trăsăturile lui Morgan a trecut un nor. Dar în răspunsul său nu se observau urme de nelinişte.

— Da, am remarcat, a spus el, şi a trecut multă vreme de când am părăsit această insulă şi populaţia ei, care nu se gândeşte decât la plăceri. Altfel, oamenii mei s-ar fi moleşit. Ar fi terminat prin a se complace în dezmăţ. Avem nevoie de aer din larg. Vreau să-i conduc în luptă, trecând prin noi aventuri, fără ca ei să fie stăpâniţii de tentaţii şi amăgiri.

— Iată care este părerea noastră, a reluat ea cu un uşor zâmbet pe frumoasele sale buze. Ei bine! Căpitane, lasă-mă să-ţi spun toate gândurile mele: eşti prea sever cu oamenii tăi. Această disciplină de fier încă se mai foloseşte cu soldaţii şi matelotţii unei ţări în care guvernează un tiran, însă nu cu

sălbaticii noştri lupi de mare! Priveşte-i pe camarazii fratelui meu. Aceştia îi sunt credincioşi, însă el îi lasă să-şi facă de cap. Nu-i dojeneşte cu gelozie pentru plăcerile lor. Nu-i striveşte cu reguli inflexibile atunci când se distrează pe uscat, nici atunci când urcă la abordaj şi pradă vreo corabie.

— Noi plecăm de le puncte de vedere foarte diferite, a răspuns Morgan fără a-şi descreţi fruntea. De altminteri, ai dreptate. Am început să cunosc oamenii lui Hernando, bravura şi hotărârea lor fără margini. Dar ştiu de asemenea că ei comit cele mai oribile cruzimi şi că nu cruţă oamenii fără apărare.

— Aş, noi suntem nişte piraţi de mare, a reluat Mercedes pe un ton uşuratic. Dominatori liberi ai apelor! Dacă suntem prinşi nu ne aşteptăm decât la cele mau crude tratamente. Ce să facem atunci, dacă nu nişte represalii. Este adevărat că fratele meu e mai în vârstă decât tine. Vei învăţa şi tu asta, da şi tu, mai târziu.

— Niciodată, a spus Morgan cu voce calmă, însă hotărâtă. Niciodată nu-mi voi schimba felul meu de a vedea lucrurile.

— Fii cu judecată! a reluat frumoasa femeie cu voce mai joasă, apropiindu-se gata să sufle în faţa lui Morgan răsuflarea ei dezmierdătoare. Ascultă-mă, căpitane! Nu demult, fratele meu a capturat în alte mări nişte corăbii străine şi a obţinut o pradă mare. Suntem bogaţi, chiar foarte bogaţi. Fă deci ceea ce-ţi spun. Bate mâna ce ţi-o întinde fratele meu şi acceptă-i alianţa. Uniţi, noi vom putea stăpâni tot oceanul şi să vom impune legea noastră flotelor din toate ţările.

Morgan n-a răspuns nimic, dar buzele sale strânse spuneau clar şi hotărât un nu. Tânăra femeie nu părea să observe asta. Avea mai degrabă aerul să ia această tăcere drept un consimţământ. Şi-a ridicat frumoasa ei mână şi a pus-o pe umărul lui, în timp ce încântătoarea ei privire îi căuta ochii lui Morgan.

— Vino totuşi cu noi! a murmurat ea pe un ton care i-ar fi făcut pe alţi bărbaţi să-i cadă în genunchi. Să nu crezi că fratele meu ar vrea cumva să te comande. Cu siguranţă că este autoritar, dar mi se supune mie. Voi avea grijă să nu se poarte ca un stăpân faţă de tine. Vino cu noi, căpitane, şi ca mulţumire vei primi cele mai frumoase recompense. Vai! Om orgolios, doreşti totuşi să vorbesc încă şi mai clar?

Trebuie să i se fi părut că Morgan era un prost ca să nu priceapă sensul acestor cuvinte. El nu rostise nici un cuvânt şi Mercedes îi hărţuia inima.

S-a ridicat sfidător, inflexibil ca o bară de fier. Vorbăria ei seducătoare i-a alunecat pe suflet ca apa pe o marmură.

— Nu pot decât să repet ceea ce am spus deja, a reluat el netulburat. E mai bine să ne urmăm separat drumul, cât mai mult posibil. Dăunătorul exemplu pe care îl dau oamenii voştri nedisciplinaţi mă nelinişteşte deja. Nu pot să nu mă îngrijorez când văd că oamenii din echipajul meu prind gustul destrăbălării. Voi părăsi fără întârziere acest golf şi o voi lua-o în largul mării. Căpitanul Hernando nu are de ce să se plângă că nu-i accept compania. Rămân singur, cum am fost până acum. Sunt căpitanul Morgan şi dacă cineva pretinde să-mi impună nişte reguli, sau să se amestece în proiectele mele, asta nu o voi suferi. Acesta este răspunsul pe care poţi să-l comunici fratelui tău. Nu voi vorbi niciodată altfel.

Ea se dădea înapoi pe măsură ce el vorbea. Frumoşii săi ochi aruncau fulgere. În ei mai stăruia pasiunea, dar şi turbarea. Această femeie devenea primejdioasă.

— Am auzit bine? a spus ea, şi cuvintele îi şuierau printre dinţii încleştaţi. Dispreţuind oferta mea, mă dispreţuieşti pe mine. Eu, care am văzut pe cele mai ilustre personaje la picioarele mele şi pe care le-am respins cu un râs dispreţuitor? Căpitane Morgan, îţi calci în picioare norocul!

— Ştiu exact ceea ce fac şi nu-mi voi schimba hotărârea, a răspuns el ridicând vocea. Adio! Trebuie să zbor la corabia mea.

Morgan s-a înclinat ca un cavaler curtenitor, însă mândru. Apoi s-a îndepărtat şi a dispărut la prima cotitură a drumului.

Frumoasa Mercedes a rămas nemişcată, parcă nu putea să înţeleagă că fusese jignită. Tot corpul îi tremura de furie. Micile sale mâini se crispau, respiraţia îi era sacadată şi fluierătoare, şi bătăile inimii îi săltau zgomotos pieptul.

— Îi voi plăti, a spus ea cu un rânjet turbat. O va plăti înfricoşător. Acest ticălos, de care m-am îndrăgostit, să mă jignească! Acum iubirea s-a schimbat în ură. Mi-a făcut o ofensă pe care nu o voi putea ierta niciodată... Căpitane Morgan! Te vei căi amarnic de această încăpăţânare îndărătnică!

Ieşită din fire, a pătruns fugind în pădurea de palmieri şi strigătele de durere ale femeilor sale anunţau că stăpâna lor, rănită de moarte în orgoliul său, se repezise asupra lor într-un exces de turbare şi începuse să le biciuiască.

Morgan nu părea să se mai gândească la întâlnirea sa. A ajuns în golfuleţul unde erau ancorate cele două nave. Hernando poseda mai multe bastimente, şi-l avea aici pe cel mai mare.

Celelalte navigau pe coastele Americii de Sud. Corabia lui Morgan se afla foarte aproape de piratul portughez, pe care lucrau câţiva oameni cu destulă nepăsare. Corabia tânărului căpitan nu era cea principală a sa. Aceea, puternic avariată într-o luptă crâncenă, se afla în reparaţii în portul insulei ce-i servea lui Morgan de cartier general.

Nava care era acum în golf avea un echipaj compus în majoritate din recruţi noi, fără îndoială, viteji admirabili în luptă, însă mai puţin pătrunşi de disciplină decât îndrăgiţii veterani ai tânărului şef.

Totuşi, avea cu el câţiva ofiţeri devotaţi, printre care cel mai credincios dintre credincioşi era bătrânul Pieter, ce trebuia să comande mai târziu această corabie.

Pieter, ce se afla la bord, s-a prezentat în faţa lui.

— Merge cam încet a anunţat credinciosul tovarăş. Într-adevăr, de-abia se mişcă. Oamenilor noştri le place mai mult să chefuiască în tavernele din port. Lucrează nepăsători şi fără tragere de inimă. Am fost deja obligat să aplic mai multe pedepse.

Morgan n-a spus nimic, însă i s-a posomorât faţa şi s-a grăbit să urce la bord.

Apariţia lui a schimbat lucrurile. Oamenii se temeau de severitate căpitanului, căruia îi cunoşteau energia de neînfrânt.

Abia s-a urcat, şi toate mâinile s-au apucat activ de treabă.

Dar lucrările de reparaţie rămăseseră şi acestea în urmă. Morgan şi-a dat seama că trebuia să mai rămână una sau două zile la ancoră, cu toate că simţea nevoia de a se îndepărta urgent de piraţii portughezi.

— Eu rămân la bord, i-a spus lui Pieter. Ia cu tine doi ofiţeri şi du-te să-i aduci pe oamenii de pe uscat. Dar să procedezi cu băgare de seamă. Mulţi sunt beţi. Nu vreau să ofer un prilej de a fi luat peste picior de către portughezi. Pleacă deci, bătrâne prieten! Eu voi veghea aici ca nava să fie curată şi în bună stare. Nu vreau deloc să am de-a face cu Hernando şi voi merge singur pe drumul meu, ca şi înainte.

Au trecut ore lungi înainte de a avea ştiri de pe uscat. Au apărut în grupuri nişte oameni de-ai lui Morgan, dar atât de ameţiţi, încât de-abia puteau să se ţină pe picioare. Căpitanul le-a aruncat o privire dispreţuitoare.

— V-am lăsat să vă distraţi în voie, le-a spus el. Însă nu cred să că vă simţiţi bine într-o asemenea beţie bestială. Rupeţi rândurile! În hamacuri şi dormiţi! Dar de mâine la treabă!

Oamenii s-au supus şi au coborât clătinându-se pe scări. Poate că ar fi fost mai bine ca Morgan să-i observe mai de aproape. Ar fi remarcat printre ei o nemulţumire şi o rea voinţă. Jos, în încăpere, aveau loc discuţii cu totul în dezacord cu principiile unei discipline riguroase. Evident, piraţii portughezi îi întărâtaseră deja pe aceşti oameni şi începuseră să-i corupă.

În cabaretele din Antigoa, marinarii lui Morgan trebuie să fi auzit spunându-li-se de sute de ori că li se lăsa mai multă libertate oamenilor de către căpitanul Hernando. Că sălbaticii lor tovarăşi de beţie puteau să devasteze, să fure, să ucidă fără nici o reţinere. Că ei nu iertau pe nimeni, că femeile şi fetele prizoniere făceau parte din prada lor. Şi alte lucruri asemănătoare, de natură să aţâţe spiritele oamenilor deja prea înfierbântaţi de vin.

— Da, în serviciul lui Hernando se petrece altfel, murmurau între ei aceşti beţivani. Iată o viaţă de prinţi, unde se poate face ceea ce vrei! Morgan este prea aspru. Trebuie să se alăture portughezilor, şi atunci şi atunci vom avea o adevărată viaţă de piraţi.

S-a lăsat noaptea, dar mi exista un număr mare de oameni de-ai lui Morgan în tavernele din port.

Morgan a continuat lucrul toată noaptea cu echipele ce se întorceau din fiecare cart. Dimineaţa următoare a fost şi ea destul de bine folosită. Acei dintre beţivii din ajun ce se treziseră ca lumea, au trebuit să dea şi ei un concurs activ, în aşa fel încât Morgan a putut să spere că va porni în aceeaşi seară.

Pieter şi ofiţerii săi se aflau încă pe uscat, adunând pe ultimii întârziaţi. Pe măsură ce soarele se înclina la orizont, Morgan îşi întorcea tot mai des privirea neliniştită spre ţărm. În sfârşit, i-a observat pe Pieter şi pe ofiţeri, aducând cu ei restul echipajului, vreo duzină de oameni ce fuseseră până la urmă smulşi din plăcerile insulei Antigoa.

Morgan şi-a dus palma la frunte ca să vadă mai bine... Aceşti oameni purtau o povară ciudată, un fel de ladă lungă, destul de mare, de culoare neagră, ca şi cum ar fi fost gudronată. Ei au tras-o pe plajă până la locul de ambarcare.

— Acesta-i un sicriu, a murmurat Morgan. Vai! Să fie unul din oamenii mei?

Dar barca a acostase şi Pieter era acum pe punte. El a înaintat spre Morgan şi l-a salutat milităreşte.

— Căpitane, a spus el, iată oamenii ce mai lipseau. Aduc un mort, pe Neuwert, şi cer să-l urce pentru a-i oferi un loc printre

mormintele din cimitirul de pe insula noastră.

— N-am nimic împotrivă, a spus Morgan pe scurt. Se mira că aceşti oameni îi făceau o asemenea cerere, deoarece după credinţa piraţilor, un cadavru pe bord aduce nenorociri.

Aceşti zece oameni nu păreau a fi prea băuţi.

— Iartă-ne că ne întoarcem cam târziu, a spus unul din ei, un ins cu o înfăţişare destul de respingătoare. N-am băut prea mult. Însă oamenii din Antigoa sunt destul de veseli şi amabili, încât ne-am despărţit cu greu de ei. Şi apoi, am vrut să-l aducem pe camaradul mort şi ceea ce-i aparţine, şi din prevedere am gudronat coşciugul pe dinăuntru şi pe dinafară. Îl vom aşeza pe fundul calei, în aşa fel încât să-l putem înmormânta pe matelot cu ceilalţi din insulă. Nu-i aşa, căpitane, că putem?

Morgan s-a mulţumit să facă un semn cu capul, privind sicriul cu un aer trist şi nemulţumit.

Neuwert era un om brutal şi violent. După cum spuneau camarazii săi, pătrunsese cu forţa în casa unui burghez din Antigoa, căruia i-a insultat soţia. Însă soţul ofensat avusese o mână mai rapidă decât credea piratul şi îl ucise pe Neuwert cu lovituri de secure. Oamenii lui Morgan voiau să se întoarcă pentru a-l răzbuna pe tovarăşul lor, dar căpitanul s-a opus atunci când a cunoscut amănuntele afacerii. El a declarat chiar că Neuwert nu primise decât ceea ce merita.

Cu toate aceste, n-a vrut să-i refuze un loc alături de camarazii săi în cimitir, căci Neuwert se arăta întotdeauna foarte viteaz în lupte.

Mateloţii au coborât rapid sicriul şi l-au aşezat în fundul calei, fără ca restul echipajului să fi acordat o prea mare atenţie cazului.

— I-ai auzit vorbind pe portughezi? a întrebat Morgan pe credinciosul Pieter.

— Nu mult, a răspuns el. Cred chiar că un pic ne-au ironizat şi luat peste picior, îndeosebi pentru că n-am permis răzbunarea morţii lui Neuwert. Însă de altminteri nu s-a făcut văzuţi, şi nu l-am observat nici pe colosalul lor căpitan. Sunt cu toţii puşi pe beţie şi golesc paharele cu plăcere, până la fund.

— Lasă-i, a spus Morgan cu dispreţ. Nu mai vreau să am de-a face cu oamenii aceia, şi îi voi evita cât voi putea. Dacă se vor găsi vreodată pe drumul meu, tu mă cunoşti. Viitorul ne va spune ce va urma.

Apoi s-a adresat marinarilor ce lucrau, aruncând priviri pline de dorinţe spre pădurea de palmieri, în spatele căreia se aflau

casele din Antigoa:

— Daţi-i zor! a strigat el. În două ore vom ridica ancora şi vom pleca!

Oamenii s-au supus ca de obicei. Însă mormăiau pe tăcute. Nemulţumirea era în aer! Evident că piraţii nu părăseau de bunăvoie acest loc de chiolhan şi de plăceri fără frâu. Ei îi invidiau pe piraţii portughezi, pe care căpitanul lor îi lăsa să-şi prelungească petrecerea.

Dar Morgan nu se preocupa defel de asta. Vocea lui răsuna tăios şi limpede, împărţind ordine. Din adânc s-a ridicat scârţâind ancora. Cu velele desfăşurate, cu rafale de vânt în pânze, corabia a ieşit din golf, trecând alături de celălalt bastiment, pe puntea căruia priveau rânjind doi oameni de-ai lui Hernando.

Dedesubt, în cală, era sicriul, şi lucru ciudat, au coborât acolo pe furiş doi oameni din echipaj pentru a-i schimba locul. Ei l-au tras într-un colţ unde domnea întunericul cel mai des. S-au oprit de mai multe ori pentru a-şi ciuli urechile, ca şi cum s-a fi temut să nu fie tulburaţi din treaba lor. Deodată au auzit glasul căpitanului, care chema toţi oamenii pe punte.

Ei s-au grăbit să se îndrepte spre locul de apel, însă şopteau ceva unul către celălalt, schimbând priviri ciudate. Ce însemna asta? Sicriul lui Neuwert ascundea vreo taină?

O apariţie dubioasă

Morgan a respirat adânc când corabia sa clătinat pe valurile mari din larg. Nu a acordat nici o privire seducătoarei insule în care Hernando şi portughezii săi îşi continuau vulgara lor petrecere. Sufletul îi era atras de noi aventuri şi noi lupte.

Soarele cobora încet. S-ar fi spus că era o mare ghiulea de foc roşu, plutind la orizont, spre apus. Marinarii se aflau la treabă pe catarge şi greement. Însă părea vizibil că nu lucrau din inimă şi se gândeau cu părere de rău la atracţiile seducătoare de pe insula Antigoa.

Morgan a vrut să intre de veghe în primul cart. Şi urma să fie înlocuit de Pieter, în cartul de la miezul nopţii până la ora patru dimineaţa, numit cartul câinelui.

Primele ore ale nopţii au trecut în linişte. Pânzele erau umflate de un vânt uşor. Nu se vedea nici o lumină prin aceste meleaguri puţin frecventate de corăbii.

Spre miezul nopţii Morgan a părăsit duneta şi în locul său a luat comanda navei Pieter.

— Fii cât mai atent cu putinţă în post, i-a spus Morgan fidelului său. Arată-te sever dacă găseşti pe vreunul adormit. Mateloţii se gândesc mereu la paradisul pierdut. Vai, cât aş fi dorit să nu abordez niciodată Antigoa! Încă nu ştiam cu câtă uşurinţă se corup oamenii.

— S-a făcut, căpitane. Fii fără grijă, a răspuns Pieter. Dacă voi întâlni vreun somnoros, îl voi jupui.

Pieter a fost înlocuit la postul de comandă de un alt ofiţer şi a pornit să întreprindă, cât mai pe tăcute cu putinţă, un rond de inspecţie şi control pe punte şi la baterii, ca să se păstreze ordinea şi să ia la rost pe cei neglijenţi şi nepăsători.

E nevoie ca cei care ne urmăresc să afle că oamenii lui Morgan aveau cu toţii acelaşi costum, un fel de uniformă marinărească pe care trebuiau să o poarte, şi care era oferită noilor recruţi.

Pieter s-a furişat în umbra catargului, şi de la ruf observa cu atenţie oamenii de cart.

N-a găsit pe nimeni adormit. Însă a remarcat pe câţiva mateloţi discutând cu voce joasă. Conversaţia s-a oprit de îndată ce l-au observat pe comandantul secund.

Putea să fie ora unu atunci când Pieter a coborât cu paşi uşori scara ce ducea la baterie. Din loc în loc erau suspendate nişte

felinare deasupra tunurilor. În baterie exista întotdeauna o echipă de servanţi, gata să execute foc la ordin, în caz de nevoie.

Ochii bătrânului flibustier nu mai erau foarte buni. Iar lumina felinarelor nu era deosebit de strălucitoare. Cu toate acestea, el putea să vadă distinct pe oamenii din echipaj.

Aceştia erau împrăştiaţi ici şi colo, aproape de tunuri. Însă mai departe, în locul unde coborau diferite scări spre părţile inferioare ale bastimentului, a văzut un grup angajat într-o discuţie pe şoptite, care părea să fie de un viu interes.

El s-a strecurat mai aproape de ei.

Nu departe de acolo se găsea atârnat un felinar. Însă grupul nu era prea bine luminat.

Pieter şi-a frecat ochii.

— Pe dogoarea din purgatoriu! a murmurat el, vederea mea nu mai este cum ar trebui. Cred că voi ajunge tot atât de orb ca o cârtiţă. Totuşi, mi se pare că printre băieţii cei de colo este unul care nu poartă uniforma noastră. Dacă m-aş apropia încă un pic?

Bătrânul a înainta prudent câţiva paşi, tot atât de tăcuţi ca şi aceia ai unei pisici, şi a crezut că într-adevăr distinge un om care purta un costum diferit faţă de uniforma lui Morgan. Acest om era întors cu spatele şi ceilalţi îl ascultau cu lăcomie.

Pieter a vrut să se apropie încă şi mai mult, dar s-a împiedicat de una din funiile groase ce serveau la manevrarea tunurilor. A căutat pe pipăite un sprijin şi a scăpat o clipă din ochi pe cei ce discutau. Pe de altă parte, poticnirea sa produse un zgomot. Oamenii au tresărit şi s-a produs o oarecare tulburare printre ei. Lui Pieter i s-a părut că din grup s-a desprins o umbră şi a dispărut. În acelaşi timp, s-au apropiat şi oamenii.

— Cine este acolo? a întrebat neliniştit unul dintre ei. Vai! Acesta-i pilotul!

Pieter, care s-a ridicat, a recunoscut că erau aceeaşi mateloţi pe care îi adusese ultimii la bord.

— Ce făceaţi? a întrebat el. Şi cine era acolo cu voi?

— Ei! Cine putea fi cu noi? a răspuns cu voce tare tunarul, un ins cu multă aroganţă. Noi, care eram împreună într-o discuţie. Asta nu-i interzis!

Pieter nu se simţea prea sigur că tot ce văzuse era adevărat.

— Mi s-a părut că acolo era cu voi un om, care purta un costum diferit de-al vostru, a spus el maşinal, fără a se gândi că vorbise prea mult.

Tunarul a părut o secundă surprins, dar ochii săi îşi păstrau

obrăznicia obişnuită.

— Te înşeli, pilotule, a spus el cu calm. Ţi-a jucat o festă vreo vedenie. Eram pe cale de a ne depăna în linişte întâmplările şi a ne aduce un pic aminte de veselele petreceri din Antigoa. Dacă ai văzut un lucru suspect, acesta nu poate fi decât un goguelin, duhul cel rău al corăbiei. Este adevărat că nu-i este dat orişicui să-l vadă. Eşti născut într-o duminică, pilotule Pieter?

În aceste ultime cuvinte era o bătaie de joc.

— Bine, m-am înşelat, a mormăit Pieter întorcând spatele ca să urce pe punte.

Dacă bătrânul pilot ar fi avut ochi de cincisprezece ani, ar fi fost mai sigur pe sine. N-ar mai fi fost nesigur şi bănuitor.

— N-am să-i spun căpitanului, şi-a zis el. Va fi în stare să râdă de mine şi să pretindă că am văzut goguelinul. Voi împărtăşi însă ceea ce am văzut celorlalţi ofiţeri.

Pieter nu era omul care vorbeşte fără să facă. Imediat a fost pe punte, a adunat ofiţerii de cart, devotaţi cu toţii lui Morgan, şi le-a povestit că observase un străin.

— Nu pot să jur că putea fi, a încheiat bătrânul pilot. Vederea nu-mi mai este foarte bună. Totuşi sunt sigur că am văzut ceva, şi omul care stătea cu spatele purta un alt costum decât al oamenilor noştri.

Ofiţerii au avut câteva îndoieli, dar îl cunoşteau pe Pieter ca un marinar serios şi aşezat, care niciodată nu afirma nimic din ceea ce nu era sigur.

— Vom merge să verificăm ce se află acolo jos, a spus unul dintre ei. Unul din noi să rămână pe punte, în timp ce ceilalţi vom controla şi cerceta cât se poate de amănunţit corabia şi dacă se află cineva ascuns pe undeva, atunci cu siguranţă că îl vom găsi.

Ofiţerii au luat cu ei felinare şi au închis toate ieşirile pentru ca să nu poată nimeni urca pe punte, în timp ce ei erau jos. Au cotrobăit toată bateria fără să găsească ceva. De acolo, au coborât în fundul corăbiei, închizând toate ieşirile dintre întrepunţi, tot aşa cum făcuseră în celelalte locuri de pe punte.

S-a inspecta mai întâi încăperea de culcare a echipajului şi nu s-a găsit nimic suspect. Vizita s-a încheiat prin alte părţi ale interiorului vasului.

Cala era umplută cu lest, compus din nisip şi pietriş.

Mai departe se aflau buncărele de pulbere şi alimentele. În această din urmă parte se găseau butoaiele de apă dulce şi lăzile ce conţineau alimentele. S-au încredinţat că totul era pe deplin şi puternic închis. De altfel, cheile acestor buncăre nu se aflau în

alte mâini, decât ale ofiţerilor şi nimeni nu putea pătrunde acolo. În lungul coastelor corăbiei, într-un colţ mai întunecat, au văzut sicriul în care se odihneau rămăşiţele lui Neuwert. Însă în nici o parte n-au întâlnit vreo fiinţă vie.

Această inspecţie a durat multă vreme, aproape două ore. A fost examinat totul cu cea mai minuţioasă precizie, fără a se descoperi persoana suspectă, pe care pretindea Pieter că o văzuse în acel grup de mateloţi.

— A fost o iluzie optică, i-au spus ofiţerii după ce au scotocit ultimul colţ. Nu există nici o persoană străină la bord. Este absolut imposibil... Toate ieşirile erau închise şi nimeni n-a putut să meargă sus. Nici o fiinţă vie n-a putut ieşi de aici, şi nimeni n-a existat pe aici, după cum şi tu singur ne-ai asigurat.

— Cu toate acestea, aproape că aş jura că am văzut pe cineva străin. Nu-mi vine a crede că pot să mă înşel atât de lesne. În sfârşit, nu sunt decât un bătrân nebun. Numai să nu-i spuneţi nimic despre asta căpitanului! Pentru că asta va fi mai rău decât toate. Nu voi putea suporta gândul că voi fi socotit, acum la bătrâneţe, de către căpitan, care are atâta încredere în mine, un fel de cârtiţă oarbă.

Ofiţerii i-au făgăduit bucuroşi să îndeplinească dorinţa bravului pilot, astfel că atunci când Morgan şi-a reluat cartul la ora patru, n-a aflat nimic din ceea ce se întâmplase.

Tânărul şef a vrut să navigheze câtăva vreme printre aceste insule înainte de a se întoarce la cartierul său general pentru a-şi relua acolo comanda marii sale corăbii şi a echipajului ei de veterani. Este adevărat, coşciugul cu mortul putea deveni incomod pe timp mai îndelungat, însă nimeni nu cobora în partea acea a calei, unde era arimat, şi în afară de asta, gudronul cu care era acoperit împiedica orice miros greu şi de nesuportat.

S-a scurs şi ziua următoare. Nu se arăta în nici o parte vreo velă. Echipajul îşi făcea datoria, însă Pieter, care supraveghea totul de aproape, a observat că oamenii îşi îndeplineau însărcinările cu o indolenţă nemaicunoscută. De mai multe ori decât în ajun, se formau grupuri în care se vorbea pe şoptite şi de fiecare dată din acestea făcea parte câte vreunul din cei zece mateloţi care aduseseră la bord sicriul lui Neuwert.

De altfel, oamenii luau nişte precauţii puţin obişnuite, ca să nu poată fi văzuţi de ofiţeri pe timpul consfătuirilor. Pe de altă parte, un mare număr de piraţi, acei care serveau de multă vreme sub Morgan, nu aveau nimic comun cu aceste grupuri.

Era vizibil că aceştia din urmă erau ţinuţi deoparte de către

ceilalţi, cu care, de altminteri, nu aveau nici o dorinţă să se amestece, astfel că se formau pe nesimţite două grupuri la bord.

În noaptea aceea, Pieter a luat ca de obicei cartul de veghe, numit cartul câinelui. Întrucât bănuielile sale sporeau, s-a hotărât să se pună la pândă. Puţin după miezul nopţii, a strigat destul de tare, pentru a fi auzit de o mare parte din mateloţii de serviciu pe punte, că trebuia să corecteze traseul corăbiei aşa cum cerea harta. În consecinţă, a coborât în cabină. Însă era o şiretenie. A luat-o după un colţ şi a coborât o mică scară, pe care aveau acces numai ofiţerii, care conducea direct la baterie.

Acolo, Pieter s-a aşezat în patru labe şi s-a târât cu supleţea şi liniştea unui şarpe, până la un loc ce i s-a părut o ascunzătoare potrivită.

Şi, într-adevăr, din acel loc putea să observe totul fără a fi văzut şi să audă desluşit tot ceea ce se vorbea prin apropiere.

Răbdarea i-a fost pusă la o încercare grea. În sfârşit, s-au apropiat doi piraţi ce vorbeau între ei.

Pieter a auzit foarte clar pe unul care spunea:

— Bătrânul este în cabină. Acesta-i o vulpe cu miros fin şi ne pândeşte diabolic de aproape. Dar nu-mi pasă. Dacă totul va merge după cum mă gândesc, vom duce curând o viaţă de prinţi.

— Şi de ce n-ar merge? a reluat celălalt. Fii sigur că aşa va fi. Vom afla în sfârşit ce înseamnă să fii pirat! Despre asta ne-am făcut deja o idee la Antigoa. Sigur că da! Vom trăi ca nişte prinţi, în plăceri şi veselie, şi ne…

Pieter n-a auzit mai departe, cei doi oameni îndepărtându-se. Însă a foste destul de uimit de ce aflase, oferindu-i-se un nou temei bănuielilor sale şi certitudinea că se urzea ceva straniu la bord.

El se mai gândea la asta, când deodată atenţia i-a fost atrasă în altă parte. Ceva mai încolo era deschizătura unei scări ce cobora în cală. La intrare, se găseau vreo douăzeci de mateloţi adunaţi în cerc.

Vorbeau cu voce înăbuşită. Pieter nu desluşea ce spuneau, însă îşi ţinea privirea fixată atent asupra acestui grup, pe care îl ilumina slab grosolanele felinare ale navei.

Deodată, bătrânul pilot s-a încordat ca să sară. Cu o sprinteneală de neaşteptat la vârsta lui, a ţâşnit afară din ascunzătoare şi a alergat spre mateloţi.

— Opriţi! Opriţi! a strigat el, forţându-se să ajungă la aceştia. Printre voi se află un străin. L-am văzut foarte bine!

Revolta

Ceea ce s-a petrecut atunci a fost atât de rapid, încât bătrânul ofiţer n-a ştiut cum se produse!

El a simţit mai multe îmbrânceli ce l-au făcut să dea îndărăt, în timp ce s-a stins felinarul şi s-a întunecat totul în jurul lui.

Însă Pieter a fost curând la înălţime. El şi-a scos cele două pistoale şi le-a tras cocoşul.

— Reaprindeţi felinarul! a strigat el cu energia ce era caracteristică tovarăşilor lui Morgan. Luminaţi pe loc, sau trag!

În faţa lui cineva a rostit cu voce calmă:

— Dar, pilotule Pieter, ce ai de faci atâta gălăgie? Felinarul s-a stins din întâmplare şi suntem pe cale de a-l aprinde.

— Repede lumina, a repetat bătrânul care scrâşnea din dinţi, sau vă expediez la dracul pe toţi grămadă.

S-a scăpărat un amnar, s-a aprins din nou lumina şi Pieter a văzut grupul de mateloţi, ce-şi arătau mutrele cu totul neprihănite.

S-a îndreptat spre ei furios.

— Cine era adineaori aici, în mijlocul vostru, străinul acela? a strigat el cu un glas tunător. L-am văzut clar. Fără şmecherii de astă dată! Să nu-mi spuneţi gogoşi.

— Pilotule, ai văzut un duh, un goguelin. N-a fost aici altă fiinţă omenească decât noi, a răspuns matelotul ridicând vocea. Noaptea trecută ai controlat toată corabia. Ai descoperit ceva?

Bătrânul n-a răspuns, a luat felinarul, a deschis tambuchiul şi s-a grăbit să coboare în cală. A urcat-o însă din nou, fără să fi văzut pe cineva.

— Nu se află nici un picior de străin pe aici, şi-a zis el. Aşteptaţi puţin! De îndată ce căpitanul Morgan va prelua cartul, îi voi raporta ce s-a petrecut. Căpitanul va rezolva repede treaba asta.

Şi fără a mai sta pe gânduri, s-a îndrepta imediat spre punte pentru a comunica ofiţerilor întâmplarea. Aceştia au strâmbat din nas, când Pieter le-a spus că de această dată văzuse desluşit un străin care discuta cu voce slabă, însă cu însufleţire, cu mateloţii de la baterie.

— Vom scotoci din nou încă o dată corabia de sus şi până jos! a strigat unul din ofiţeri.

— Nu, este zadarnic, a reluat pilotul. Acel individ misterios are

evident o ascunzătoare, unde nimeni nu-l va găsi. Oamenii par foarte rău dispuşi. Li s-a urcat la cap. Dacă va izbucni o revoltă, ne vom trezi pur şi simplu închişi în cală.

— Nu vor ajunge până acolo lucrurile, Pieter, au spus ofiţerii. O mare parte din echipaj va rămâne întotdeauna credincios căpitanului Morgan şi vom stăpâni elementele revoltate. Totuşi, ai dreptate. Va trebui să aşteptăm hotărârea căpitanului Morgan, şi totul va merge cum trebuie.

Ofiţerii s-au îndreptat spre dunetă. Ei au remarcat imediat că se pregătea ceva. Printre mateloţi agitaţia sporea. Oamenii de cart îşi treziseră o parte din camarazii lor, căci se aflau cu mult mai mulţi pe punte decât impunea serviciul.

Spre ora patru, începea să mijească paloarea dimineţii. De cum a sunat ceasul, a apărut foarte punctual pe dunetă căpitanul Morgan.

Dintr-o privire aruncată asupra lui Pieter, şi-a dat seama că se petrecuse ceva cu totul deosebit. I-a făcut un semn şi pilotul i-a prezentat raportul. Morgan a ascultat fără să i se mişte o fibră a feţei. Atât doar că, pe măsură ce bătrânul îşi povestea întâmplările, în ochii scânteietori ai tânărului căpitan strălucea o lumină tot mai întunecată, cum se întâmpla întotdeauna când îl emoţiona un eveniment mai deosebit.

— Bine, a spus el în sfârşit. Ar fi fost mai înţelept să mă fi avertizat de ieri. Dar nu face nimic. Cred că şi eu am observat nişte semne de insubordonare. Cine ştie ce se pregăteşte? Asta aş vrea s-o văd. Mai întâi voi face eu singur un control pe corabie.

— Dar fii atent, căpitane! I-a sfătuit Pieter. O mare parte din oameni nu-mi inspiră nici o încredere. Noii recruţi sunt agitaţi. S-ar putea foarte bine să te închidă jos. Asta ar fi straniu!

— Nu se va întâmpla asta, a reluat Morgan pe un ton, din care se desprindea energia ce-l făcea atât de temut. Tu rămâi aici pe punte cu cei doi ofiţeri şi adună în jurul tău pe toţi aceia din echipaj pe care-i ştii că poţi conta. Pe ceilalţi să-i ocupi cu treburi. Dacă se produc semne de răscoală, voi avea vreme de ajuns ca să mă reîntorc cu însoţitorii mei.

Imediat au răsunat în toată corabia intonaţiile ascuţite ale fluierului contramaistrului. Echipajul s-a adunat pe punte, şi la ordinele lui Pieter s-a încredinţat fiecăruia ce avea de făcut.

Urmând instrucţiunile lui Morgan, a trimis imediat pe catarge acei ce-i socotea nemulţumiţi, ca să manevreze velele. În ce priveşte pe mateloţii mai vechi, pe care îi ştia devotaţi, i-a

păstrat pe punte. În timp ce Morgan şi ofiţerii săi, prevăzuţi cu felinare, au început să inspecteze nava.

După ce s-au convins că nu mai rămăsese nici un matelot în întrepunţi, ofiţerii au închis intrările din tambuchi, şi urmându-l pe Morgan, au cercetat bateria. După aceasta au coborât în încăperea echipajului şi în buncăre, fără a găsi undeva vreun suflet de om.

— Dacă totuşi, bătrânul Pieter a văzut vreo arătare! a spus mucalit, pe jumătate serios, un ofiţer mai în vârstă. Duhul vechiului goguelin de mare se arată de obicei îmbrăcat în ţinută de marinar.

Se părea că Morgan nu aude nimic. Era străin de toate superstiţiile şi nu-i încuraja şi pe alţii. Fuseseră examinate cu de-amănuntul toate spaţiile intermediare ale vasului. Nu mai rămânea de văzut decât partea cea mai de jos, unde se găsea lestul. Au fost luminate şi scrutate amănunţit, cu cea mai mare atenţie, toate colţurile şi ungherele.

Nu s-a găsit nimic.

— Pieter a avut o vedenie, au spus ofiţerii, stăpânit de ideea fixă că trebuie să se afle un străin la bord. Abia dacă un şobolan ar putea să se găsească ascuns pe aici, şi cu atât mai puţin un om. De altminteri, n-a mai rămas nimic de văzut. Acolo în colţ, vedeţi sicriul lui Neuwert.

— Urmaţi-mă, a spus Morgan pe un ton calm. Ridicaţi felinarele sus… aşa!

Micul grup s-a oprit în faţa sicriului ce păstra rămăşiţele pământeşti ale matelotului ucis la Antigoa. Morgan s-a aplecat, şi spre marea uimire a ofiţerilor, a tras coşciugul, care, lucru ciudat, nu era fixat solid.

A răsunat o înjurătură înfiorătoare, care nu venea de pe buzele lui Morgan, ci din interiorul sicriului! O clipă după aceea a izbucnit cu zgomot sec o împuşcătură, urmată de o alta, şi rapid ca un fulger, Morgan s-a aruncat înapoi clătinându-se, în timp ce aproape de capul lui au şuierat două gloanţe, pierzându-se în pardoseala întrepunţii.

Ofiţerii au rămas înlemniţi. Ei au văzut ieşind din coşciug un fum des şi au simţit un miros de pulbere. Deodată, a ţâşnit o siluetă omenească. Dar uluirea nu i-a împiedicat pe ofiţeri să pună mâna pe ea. Au apucat un om înarmat cu un cuţit lung, cu care încerca să-i înjunghie. Se trezise oare mortul la viaţă pentru a se răzbuna pe cei care-i tulburau odihna funebră?

Fără îndoială că nu. Însă era ciudat. Morgan a recunoscut

figura răutăcioasă a lui Pedro, pilotul căpitanului Hernando. Acesta era cel ce se ascunsese în sicriu! Furioşi şi indignaţi, ofiţerii lui Morgan i-au smuls pistoalele. Căpitanul i-a reţinut.

— Aveţi grijă! a spus el cu calmul ce nu-l părăsea nici în cele mai mari primejdii. Am nevoie de acest om în viaţă.

Pedro striga şi urla ca o fiară, însă degeaba. Asupra mâinilor sale ce învârteau cuţitul s-au abătut mânerele pistoalelor, şi a fost dezarmat într-o clipă. Apoi ofiţerii i-au legat strâns mâinile cu frânghii.

— Urcaţi-l pe punte, a comandat Morgan. Îl voi interoga acolo.

Pedro arunca din abundenţă blesteme şi înjurături, spumegând de furie şi zbătându-se ca să scape. El s-a întors spre Morgan şi i-a spus scrâşnind din dinţi:

— Fereşte-te să-mi faci vreun rău. Să nu încerce nimeni să se atingă de un fir de păr din capul meu! Da, da, veţi afla ce-am vrut să fac. Dar feriţi-vă să mă loviţi!

Ofiţerii l-au împins violent în faţa lor, din treaptă în treaptă. În frunte urca Morgan, care nu-l învrednicea cu nici o privire pe ticălos.

În baterie au deschis tambuchi şi au apărut curând pe punte, unde Pieter dădea însărcinări marinarilor fideli, în timp ce ceilalţi lucrau pe velatură.

Bătrânul pilot a scos un strigăt de uimire şi mânie observându-l pe prizonier.

— Căpitane! a strigat el. Acesta-i chiar canalia aceea pe care am văzut-o. Dar în numele cerului, spune-mi, unde l-ai găsit?

— În sicriul în care credeam că se afla închis cadavrul lui Newport, a răspuns Morgan. La bord n-a fost adus matelotul ucis. Acest caraghios s-a ascuns în sicriu în înţelegere cu oamenii mei.

Strâmbăturile de pe chipul lui Pedro l-au transformat în acel moment pe acesta într-o adevărată caricatură a diavolului. El a striga ridicându-şi capul spre velatură:

— Hei! Ei! Camarazi! Priviţi, sunt prizonier. Gândiţi-vă la făgăduielile ce mi le-aţi făcut, că sunteţi dezgustaţi de tiranie! Hei! Eliberaţi-mă! Ştiţi ce v-am promis!

Bătrânul Pieter s-a repezit spre el.

— Linişte, câine! a strigat el. Căpitane, pot să-i sparg capul acestui ticălos cu un glonţ de pistol?

— Nu, lasă-l! a răspuns Morgan cu calm. Mizerabilul nu merită o descărcătură de pulbere. De altfel, vreau să ştiu mai întâi de ce s-a introdus la bord într-un mod atât de misterios. Iată că oamenii coboară de pe catarge. Vom afla de asta mai multe.

Într-adevăr, piraţii coborau valvârtej scările de frânghii. Numărul lor depăşea cu mult pe cel al oamenilor siguri, pe care putea să se bazeze Morgan.

Ei s-au adunat imediat într-un grup de chipuri întunecate.

— În formaţie! a răsunat vocea metalică a lui Morgan. În formaţie pentru revistă! Oamenii s-au aşezat în rând, ca de obicei. Însă înfăţişarea le devenea ameninţătoare. Se simţea că izbucneşte furtuna. Şi-l alesese ca purtător de cuvânt pe uriaşul tunar, care ţinuse deja bătrânului Pieter, în noaptea precedentă, nişte discursuri destul de obraznice. Avea evident toate calităţile, sau toate defectele unui şef.

Acest om a ieşit din rânduri şi a înaintat drept spre Morgan, care a pornit în întâmpinarea lui.

— Ce vrei? l-a întrebat cu glas poruncitor căpitanul îndreptându-şi spre colos privirile lui de foc. Ce ai să-mi spui, dă-i drumul!

— Vorbesc în numele oamenilor, a început tunarul, luându-şi un aer arogant. Camarazii mei au aici parte de destule necazuri şi jigniri. Ei doresc să aibă aceleaşi libertăţi pe care le acordă căpitanul Hernando echipajelor sale. Nu mai vrem să ne lăsăm trataţi ca nişte slugi! Suntem nişte oameni liberi. Vrem să jefuim ca şi ceilalţi şi să împărţim între noi prizonierele. Iată o adevărată viaţă de bandit de mare!

Morgan păstra un calm neliniştitor. Cu mâinile încrucişate, el privea fix pe colosul, care-i interpreta tăcerea în aşa fel, încât devenea tot mai provocător.

— Da, căpitane, a continuat el, iată ce cer în numele marii majorităţi a echipajului. Căpitanul Hernando poate să se bazeze pe oamenii săi, şi portughezii se bat ca nişte demoni. Însă el nu le interzice plăcerile lor. Ei au o viaţă de prinţi şi pot să se distreze cum vor. Vrem să luăm cu noi femeile. Este o neghiobie prea mare să fie lăsate mereu libere femeile. Portughezii râd de noi şi spun că nu suntem nişte piraţi adevăraţi, ci nişte simpli imbecili.

— Ai terminat? a întrebat Morgan pe un ton glacial.

— Da, căpitane, am terminat. Ai auzit ceea ce vrem şi aşteptăm cu toţii să ne îndeplineşti dorinţele... În afară de asta, va trebui să-l laşi liber pe acest om. El a venit la bord ca să discute nişte treburi foarte înţelepte. Nu trebuie să i se întâmple nimic rău.

— Te-am ascultat liniştit, a spus atunci căpitanul. Acum voi vorbi eu! În genunchi şi cere iertare! Retrage tot ce-ai spus!

Imediat!

— Ce? a strigat colosul. Nu vrei să primeşti cererile noastre drepte, căpitane?

— Cererile tale sunt criminale. În genunchi, canalie!

Tunarul a scos un urlet de fiară încolţită.

— Haide, du-te la dracul! a strigat el scoţând un pistol ce-l ţinea ascuns. Ne vom comanda singuri şi vom face ceea ce vom vrea!

Şi l-a îndreptat asupra pieptului lui Morgan. Însă căpitanul i-a luat-o înainte. Dispreţuind să se servească de vreo armă, el a ridicat pumnul şi l-a lovit. S-a auzit un sunet înăbuşit şi pocnetul unui os ce plesnea, gigantul prăbuşindu-se pe punte ca trăsnit.

O judecată pe timp de revoltă

S-a ridicat un murmur ameninţător şi au răsunat câteva strigăte izolate.

— Puneţi-l în lanţuri pe acest om dacă mai trăieşte! a ordonat Morgan mateloţilor credincioşi ce se adunaseră lângă el. Şi voi cei de acolo, nemulţumiţii, acei care aţi venit ultimi pe corabie! Vă voi da un răspuns care vă va fi de-ajuns pentru restul zilelor voastre. Cine mai încearcă să se revolte? Să înainteze! Îl aştept aici de unul singur! Să vedem, cine încearcă să se opună ordinelor mele?

Piraţii au rămas în rând. Nici unul n-a încercat să înainteze. Însă nu s-au liniştit cu asta. Pe chipuri se citea enervarea. Nu le lipsea decât un şef ca să se hotărască la o rezistenţă făţişă.

Morgan nu voia să împingă lucrurile prea departe. La urma urmei, aceşti oameni nu erau răi, ei erau rătăciţi. Li se urcase la cap. Credea că poate să-i readucă la supunere şi nu vedea necesitatea de a curge sânge.

În afară de asta, înţelepciunea îi cerea, dacă putea, să evite o revoltă deschisă. La ce i-ar fi servit, chiar dacă ar fi ieşit victorios la urmă, dacă n-ar mai fi avut la dispoziţie decât o mică parte din echipaj? Toţi aceşti revoltaţi erau de altminteri luptători viteji şi cu experienţă.

S-a întors spre Pedro, care nu înceta să debiteze cele mai înfiorătoare blesteme şi să ceară ajutorul nemulţumiţilor să-l elibereze.

— Cine te-a împins să vii la bordul corăbiei mele? l-a întrebat Morgan pe portughez, care-i trimitea priviri duşmănoase.

— Căpitane! a răspuns Pedro fără a încerca să-şi oprească furia. Păi, căpitanul meu şi sora sa, pe care ai ofensat-o în mod mârşav. Vai, vai! Pentru care nu mă dau înlături de la nici un risc. Hernando se află pe urmele tale şi corabia lui este mai puternic înarmată decât a ta. Înainte ca soarele să ajungă sus, vei vedea pânza căpitanului meu. Gândeşte-te la asta şi nimeni să nu se atingă de un fir de păr din capul meu!

Morgan a rămas nepăsător.

— Ştiu destul de bine asta, i-a spus mizerabilului. Trebuia să mă gândesc că dorinţa de răzbunare, de pizmă şi ură le va dicta comportarea. La Antigoa tu ai reţinut zece din oamenii mei şi i-ai convins să te introducă la bord într-un sicriu. Ştii cum se

pedepseşte asta?

Faţa lui Pedro s-a descompus. În ochii lui vicleni i se putea citi spaima.

— Ţi-o repet, nu trebuie să mă pedepseşti, a răcnit el. Altfel, asta va însemna distrugerea ta! Trebuie să mă predai în mâinile căpitanului Hernando. Asta-i ceea ce-ţi cer!

Morgan s-a întors.

— Pieter, vino aici! i-a cerut el cu voce sonoră. Priveşte verga catargului mare. I-a măsuri să se treacă o frânghie pe scripetele de la capătul ei.

— Ce vrei să faci? a strigat Pedro foarte neliniştit.

— Vei fi spânzurat, netrebnicule! a strigat Morgan cu o voce rece. Tu şi purtătorul de cuvânt, pe care l-am întins pe podea. La fiecare capăt de vergă se va balansa în vânt unul din voi, cu funia de gât, cum li se cuvine ticăloşilor de teapa voastră.

S-a produs din nou un murmur mare printre mateloţii nemulţumiţi. Morgan s-a întors, s-a îndreptat spre ei şi s-a oprit foarte aproape de rândurile agitate:

— Aveţi ceva de spus împotrivă? a întrebat el, trecându-şi ochii severi peste dublul lor şir. Deci nu vreţi să vă supuneţi ordinelor mele! Sunt în faţa voastră! Dacă aici se află vreun revoltat, să înainteze!

S-a lăsat o tăcere de moarte. Fixându-şi privirea plină de văpăi asupra lor, căpitanul i-a făcut să se cutremure pe cei mai rebeli. Nici unul nu se clintea. Au rămas toţi în rânduri, nemişcaţi ca nişte statui.

— Atunci, a reluat Morgan, am dreptul să cred acum că nu mai există aici nici un revoltat?

A făcut o scurtă pauză, apoi a reluat pe un ton mai domol:

— Mateloţi, n-a trecut mult de când vă aflaţi în serviciul meu. Pe de altă parte, aţi fost aţâţaţi ca urmare a vieţii nebuneşti din Antigoa şi a unor exemple rele. Din această cauză, vreau să vă acord iertare. Mă cunoaşteţi: bogăţiile pe care le capturez sunt un bun comun. Fiecare îşi primeşte partea lui dreaptă. Însă nu voi tolera niciodată acte de laşitate şi ruşinoase. Se va continua să fie cruţaţi prizonierii fără apărare şi nu li se va face nici un rău femeilor, atâta vreme cât voi trăi! Sunteţi de acord cu mine, sau nu?

Farmecul ce se desprindea din persoana lui Morgan avea efect. Fără îndoială, oamenii nu se simţeau satisfăcuţi şi mai aveau încă în ei un sâmbure de revoltă. Dar şi-au aplecat capetele şi s-au stăpânit. Morgan repurta o victorie morală.

Apoi s-a întors spre fidelii săi ce-i aşteptau ordinele.

— Ajutor! striga portughezul. Gândiţi-vă! Căpitanul Hernando ne urmează! Împreună cu el veţi reuşi să-i puneţi capăt lui Morgan.

Pedro striga în zadar, echipajul înspăimântat nu se urnea, dar Morgan ştia că, supuşi mai înainte, aceşti oameni nu mai prezentau încredere.

Totuşi, frânghiile erau pregătite şi legate cu un juvăţ. S-a auzit atunci vocea scurtă şi tăioasă a şefului dând ordine. Tunarul căzut pe jos, era mort, sau poate că nu, întrebarea rămânea fără răspuns. Acesta nu a făcut nici o mişcare atunci când i s-a pus laţul pe grumaz. Dimpotrivă, Pedro se zbătea ca un scăpat din casa de nebuni.

Licheaua înjura, se încorda, arunca cu picioarele în dreapta şi în stânga şi urla ca o fiară sălbatică:

— Mă va răzbuna căpitanul Hernando! Află că s-a terminat cu puterea ta! Nu vei putea să rezişti. El este mai puternic decât tine! Echipajul tău va urca la bordul său şi vei fi zdrobit ca un vierme.

— Asta vom vedea, i-a răspuns rece Morgan, în timp ce bătrânul Pieter trecea funia pe gâtul portughezului. Ne va spune viitorul. Aşteptându-l, eu îmi fac datoria trimiţând în infern un nelegiuit ca tine. Haide! Încordaţi funia! Trageţi!

Pedro a scos un răcnet sfâşietor. Acesta a fost ultimul. Tras de către mâini robuste, el a urcat până la capătul vergii, la cealaltă extremitate atârnând deja corpul tunarului.

Pedro se zvârcolea violent, însă lupta cu moartea nu a fost lungă. A atârnat curând fără mişcare alături de tovarăşul său, oferind de pe vergă o podoabă macabră şi rebelilor un avertisment îngrozitor.

Aceştia stăteau nemişcaţi, însă se vedea că erau mereu înclinaţi spre răscoală. Sământa rea fusese deja aruncată şi prinsese rădăcini adânci în inimile lor.

Deodată a răsuna un strigăt.

— O pânză la vedere!

Morgan a privit. Într-adevăr, în depărtare apăruse o navă mare cu toate pânzele ridicate. Aceasta arbora un pavilion roşu şi albastru.

Pieter s-a apropiat de căpitan.

— Este Hernando, a spus el cu voce joasă. Nu vrei să cobor corpurile acestor pramatii? Portughezul aleargă mai iute decât noi şi ne va ajunge curând.

— Nu fug din faţa lui, a răspuns Morgan pe un ton măsurat. Şi în ce priveşte pe pramatiile spânzurate, să rămână acolo sus ca un exemplu, până ce voi da ordin să fie coborâţi.

Apoi s-a întors spre piraţi:

— Toată lumea la posturi! a strigat el cu voce răsunătoare. Voi, şi i-a arătat cu un gest pe nemulţumiţi, rămâneţi pe punte, ceilalţi coborâţi la baterie. Executarea!

Pieter avea un aer îngrijorat.

— Căpitane, a zis el, lasă-mă să-ţi dau un sfat. Portughezul ne este cu mult mai superior, cu atât mai mult cu cât majoritatea echipajului nu este sigur. Ne poate trăda în mijlocul luptei. Pentru moment, l-ai intimidat, însă este de întrebat cât timp va dura asta. Pe de altă parte, portughezul este mult mai bine înarmat decât noi. Oamenii săi se vor înfuria când vor vedea spânzurat cadavrul pilotului lor. Mi-e teamă, căpitane, că nu vom fi stăpâni pe situaţie.

— Aşteaptă până la sfârşit, a reluat Morgan. Lasă să sosească portughezul. Înainte de toate el este pirat şi n-are nici un interes să slăbească într-o luptă grea. Hernando este violent, însă şi destul de priceput. Se va gândi de două ori, căci ştie, după toate, că sunt în stare să-l reduc la neputinţă. Nu va lăsa ca lucrurile să depăşească limita.

Pieter a ridicat din umeri. Era de altă părere, însă s-a supus căpitanului ca întotdeauna.

Pe corabia lui Morgan totul era gata pentru luptă. Cu toate acestea, nu-l părăsea îndoiala că răzvrătiţii îmblânziţi nu se vor bate din toată inima.

Piratul portughez se apropia rapid cu toate pânzele şi curând a ajuns la o bătaie de tun. Morgan şi ofiţerii săi îi vedeau pe adversarii lor îndreptându-şi lunetele de marină spre cei spânzuraţi. Deodată văzduhul a fost străbătut de un strigăt de turbare. Portughezii au recunoscut pe camaradul lor de la capătul vergii.

— Zarul a fost aruncat, a spus Pieter. Nu mai este loc de întoarcere... Va fi o luptă grea, căpitane, care ar putea să aibă chiar un sfârşit funest pentru noi.

La bordul piratului portughez se putea remarca un fel de nehotărâre. Oamenii alergau încolo şi încoace, fără ordine precise. Curând, Morgan a observat silueta gigantică a lui Hernando şi alături de el talia elegantă a unei femei, răzbunătoarea lui soră.

— Ah! Pun o şalupă pe mare! a strigat deodată Pieter.

— M-am gândit la asta, a făcut Morgan. Vor să parlamenteze. Hernando ştie perfect că pot să-i produc avarii grave. Chiar să-l şi scufund. Vine cu un drapel alb.

Portughezul a pus pe apă o şalupă mare ocupată de o echipă puternică de vâslaşi, care trăgeau puternic la rame. În faţă se distingea statura înaltă a căpitanului. Însă frumoasa Mercedes rămase pe corabie.

Morgan a înaintat până la bastingaj şi a văzut că într-adevăr şalupa purta un steag alb. A aşteptat ca aceasta să acosteze şi vâslele să fie lăsate în repaus.

Hernando s-a ridicat la întreaga lui înălţime, cu faţa stacojie. Din ochi îi scăpărau scântei.

— Mi-ai asasinat pilotul, a strigat el de jos.

— Nu. Am judecat şi am condamnat pe un spion şi pe un trădător, a răspuns Morgan cu calm. Am pedepsit un om care voia să împingă o parte din mateloţii mei la rebeliune. Este spânzurat acolo sus împreună cu capul revoltaţilor. M-am folosit de dreptul meu şi nu mă voi lăsa condamnat pentru asta.

— N-am să suport aşa ceva, a urlat Hernando cu o voce înfricoşătoare. Asta cere o satisfacţie.

— Bine! a reluat Morgan. Nu sunt dintr-acei care fug ca nişte laşi, chiar dacă adversarul meu îmi este superior în forţă. Vrei lupta? Atunci o vei avea. Sunt gata şi tunurile mele sunt încărcate.

Portughezul a şovăit înainte de a vorbi. Deodată a strigat:

— Aş vrea să evit o luptă navală, care nu poate duce la nimic bun. Te-aş spulbera, deşi tu poate mi-ai micşora cu mult forţa de atac şi rezistenţă. Asta nu-mi convine, cu atât mai mult cu cât am în vedere nişte expediţii importante. Însă actul tău cere o reparaţie şi am o altă propunere să-ţi fac.

— Care? a întrebat Morgan.

— Eşti gata să accepţi o luptă de unul singur cu mine? a strigat uriaşul portughez înălţându-se trufaş. Un duel în stil american. În toată regula.

— Ce vrei să spui cu asta? a întrebat Morgan fără a-l părăsi calmul. Ce numeşti un duel american? Explică-mi mai clar.

— Vezi insula aceea mică de colo? a reluat grăbit Hernando. Am vizitat-o sosind pe aceste meleaguri. Pe ea se află o baracă mică, construită din trunchiuri de copac şi părăsită. Ne vom bate cu săbiile de abordaj, în duel american, pe întuneric, în interiorul căsuţei. Acesta va fi hotărâtor. Cine va fi victorios, va deveni stăpânul mărilor! Ne vom îndepărta corăbiile. Ne vom bate până

ce unul din noi doi va fi rănit de moarte.

Morgan a simţit că i se atingea braţul. Lângă el se afla bătrânul Pieter.

— Căpitane, nu face asta! a murmurat credinciosul pilot. Dacă ai să consimţi, îţi vei semna condamnarea la moarte. Hernando este un adevărat Hercule şi îi maistru în mânuirea armelor albe. În afară de asta, oamenii lui povestesc adesea că vede prin întuneric ca şi o pisică. Are experienţa acestei lupte, şi ţi-o repet, vei muri dacă vei merge acolo. Nu. Să acceptăm mai degrabă o luptă corectă şi pe faţă! Portughezul, după cum ai prevăzut adineauri, vrea să evite lupta, pentru că ştie că vasul lui va suferi din greu. Chiar dacă ne-ar scufunda şi pe noi.

Hernando a interpretat în felul lui tăcerea tânărului căpitan. A izbucnit într-un hohot de râs sălbatic şi dispreţuitor, carte a răsunat deasupra valurilor ca o ameninţare:

— Vai! Nu îndrăzneşti să te măsori cu mine în luptă de unul singur, căpitane Morgan! a strigat el. Eşti un fricos, după cum se vede! Te dai înapoi din faţa mea! Eşti un lăudăros, şi curajul şi forţa cu care te lauzi atât nu sunt decât vorbe goale şi poveşti. Nu rişti să te baţi cu căpitanul Hernando!

Faţa lui Morgan s-a colorat într-un roşu întunecat şi ochii i-au scânteiat.

— Mă crezi un fricos, a strigat el. Fie! Îţi voi arăta că nu fug din faţa nimănui. Deşi eşti de zece ori mai puternic decât mine, nu voi da înapoi! În regulă, accept duelul tău american. La drum spre insulă. Aşa cum ai spus, acolo se va hotărî totul!

Un duel pe întuneric

S-a convenit ca fiecare din cele două corăbii să trimită pe uscat câte o ambarcaţie ocupată doar de şase oameni care să-i transporte pe cei doi căpitani, în timp ce corăbiile vor rămâne pe mare la oarecare distanţă una de alta. Bătrânul Pieter a coborât cu şeful său în barcă. Avea inima grea şi se temea de un sfârşit fatal. S-a convenit ca în afară de cei doi căpitani, să debarce pe insulă câte un om din fiecare echipaj. Aceşti oameni îndeplineau într-un anumit fel serviciul de secunzi.

Au fost desemnaţi cu această însărcinare Pieter şi un ofiţer de pe nava portugheză.

Credinciosul tovarăş al lui Morgan şi ofiţerul lui Hernando au luat-o înaintea căpitanilor lor şi au intrat în cabană, care era construită pe o dună, la cel mult o sută de paşi de ţărm.

În interior au găsit două camere, una mai spaţioasă decât cealaltă, ce comunicau printr-o uşă deschisă cu totul. Cele două încăperi erau goale. Ei au închis ferestrele cu obloane din lemn, în aşa fel ca să nu intre lumina în casă decât prin uşa de la intrare. Cei doi căpitani ce urmau să-şi măsoare forţele într-o luptă ieşită din comun aşteptau la această uşă cu săbiile de abordaj în mâna dreaptă.

Gigantul Hernando părea sigur de victorie.

— Eşti gata, căpitane Morgan?

— Sunt, a răspuns Morgan scurt.

Când bătrânul pilot şi ofiţerul ieşeau, s-a părut că Pieter i-a aruncat acestuia un zâmbet de încurajare şi acestui surâs i se adăuga neliniştea sa. Între timp Hernando a pătruns în casă şi şi-a luat locul într-un colţ al încăperii mari. În vreme ce Morgan îşi lua poziţia în altă parte. Secunzii au închis uşa exterioară şi odată cu asta s-a făcut întuneric în jurul celor doi luptători. Ei trebuiau să înceapă acest duel ciudat la un semnal de fluier.

S-a numărat până la doisprezece, şi în acelaşi timp cei doi, Pieter şi portughezul, şi-au dus la buze câte un fluier de şef de echipaj şi s-a auzit un dublu sunet ascuţit.

Începea duelul.

Morgan ştia că nu trebuia să se bazeze decât pe sprinteneala sa şi pe prezenţa de spirit pentru a reuşi, cu oarecare noroc, să nu fie ucis în această luptă inegală.

Şi-a schimbat imediat locul. Şi a fost la timp. Hernando s-a

repezit ca o furtună, ca un furibund, lovind puternic în toate părţile cu înfricoşătoare tăişuri de sabie.

Dar ce a fost asta? În plin vuiet făcut de Hernando, Morgan a surprins un alt zgomot. Acesta venea din micuţa încăpere alăturată, pe care Pieter o cercetase totuşi cu grijă. Lui Morgan i s-a părut că aude nişte paşi şi s-a gândit imediat că acest portughez mizerabil îi pregătea vreo lovitură trădătoare, după obiceiul său. Nu exista nici o îndoială că aici se afla ascuns vreun grup de alţi duşmani.

Tânărul căpitan a rămas nemişcat ca o figură de marmură, cu sabia întinsă în faţa sa, pentru a fi prevenit la timp de apropierea adversarului.

La oarecare distanţă a auzit deodată ceva ca şuieratul unui şarpe întărâtat. Era Hernando, care dădea semnal ajutoarelor sale să i se alăture.

În aceste împrejurări destul de critice, eroul nostru nu şi-a pierdut prezenţa de spirit. În mintea lui mereu activă şi-a adus aminte instantaneu că, după cum văzuse configuraţia exterioară a casei, trebuia să poată, chiar din locul unde se găsea, să atingă cu mâna grinzile acoperişului casei fără tavan.

Şi-a prins sabia între dinţi, şi cu viteza gândului a ridicat mâinile, sprijinindu-se în vârful degetelor de la picioare, a reuşit într-adevăr să se prindă de o grindă, ce se intersecta deasupra capului său.

Cât ai clipi din ochi, s-a ridicat cu forţa braţelor, fără a tulbura prin cel mai slab zgomot tăcerea pe care avuse grijă s-o păstrase până atunci, şi târându-se pe grinzi, şi-a găsit un loc unde s-a ghemuit.

Morgan nu făcea asta pentru a se retrage din luptă. Sângele lui clocotea de indignare. El era pătruns de o cinstită şi bărbătească mânie în faţa unei asemenea perfidii, şi a unei trădări atât de murdare.

Portughezii nu vorbeau şi făceau şi ei cât mai puţin zgomot cu putinţă. Totuşi, acţiunea lor şi modul de a proceda nu-i scăpau lui Morgan. Strâns lipiţi unii de alţii, ei înaintau cu mişcări regulate, şi tânărul căpitan a simţit vibraţia aerului tulburat de grelele lovituri de sabie pe care le aruncau în gol. Sperau să-şi întâlnească în fiecare moment adversarul pe locul unde izbeau cu armele. Şi s-o termine cu el.

După un timp a auzit pe unul şoptind:

— Totuşi, unde este? Am ajuns în ultimul colţ. Trebuie să se fi tupilat acolo. De îndată ce va cădea, să alergaţi în ascunzătoarea

voastră, ca să nu existe bănuieli şi să se creadă că eu singur l-am ucis. Haide, înainte!

Morgan a înţeles acum foarte clar situaţia. Trădătorul şi vicleanul Hernando avea alături alţi patru portughezi. Aceştia înaintau grămadă sprijiniţi unul de altul, spate în spate, mânuind fără încetare săbiile prin împunsături şi tăieturi. Văzând că portughezii nu aplicau în faţa lor şi înlături decât lovituri joase, în mintea lui Morgan a încolţit un gând de o îndrăzneală cu adevărat nebunească. Se aflau chiar dedesubtul său, după cum îşi da clar seama, judecând după zgomot. El a procedat atunci cum probabil nimeni altul în locul lui n-ar fi făcut. Cu arma în pumn, s-a încordat, şi desprinzându-se de grinzi, s-a aruncat cu violenţă drept peste capetele duşmanilor săi.

A fost ca şi cum un trăsnet ar fi căzut asupra piraţilor. Morgan a nimerit chiar drept în mijlocul lor, în aşa fel încât cei cinci oameni s-au ciocnit şi împins unii pe alţii.

Uriaşul Hernando a scos o înjurătură îngrozitoare. Ceilalţi au avut o clipă de zăpăceală şi dezorientare, este adevărat, scurtă, însă de care a profitat Morgan.

S-ar fi spus că era un demon. Lama grea din mâinile tânărului tăia prin întuneric cu iuţeala unui fulger înfiorător. Se auzeau horcăieli şi gemete înfundate de la corpurile căzute greoi la pământ. Morgan lovea mereu, ca şi cum ar fi vrut să taie universul în bucăţi.

Deodată s-a simţit atins în spate şi corpul i-a fost strâns deodată de nişte braţe gigantice. Era Hernando, care înnebunit de turbare încerca un atac disperat.

Morgan a lăsat să-i cadă arma şi agil ca o panteră, s-a întors, în timp ce portughezul încerca să-l strângă de gât. Cei doi oameni s-au rostogolit, strâns îmbrăţişaţi, peste corpurile însângerate întinse pe jos.

Pieter şi ofiţerul portughez, care se aflau afară, ascultau hărmălaia luptei, ce devenea din ce în ce mai înfricoşătoare. După toate aparenţele, portughezul avea cunoştinţă de josnica trădare a căpitanului său. Obişnuitul lui zâmbet s-a schimbat diabolic într-un râs, când deodată s-a lăsat liniştea în interiorul căsuţei şi o mână împingea uşa.

— Lupta s-a terminat, a suspinat Pieter. Merg să-l văd mort pe căpitanul şi pe prietenul meu!

Portughezul s-a grăbit primul spre uşă. A deschis-o şi a sărit îndărăt. În faţă i se ivise căpitanul Morgan!

— O trădare josnică! a strigat tânărul şef văzând strâmbătura

diabolică de pe chipul portughezului. Câine! Ştiai că erau ascunse aici şi alte canalii decât căpitanul tău! Nu mai am pe nimeni cu cine să mă lupt. Morţii zac aici, înăuntru!

Portughezul a luat-o la fugă.

Pieter a vrut să alerge după el.

— Lasă-l să fugă pe acest ticălos! a spus Morgan. Un asemenea netrebnic nu este demn de o moarte onorabilă. Uită-te, Pieter, adversarii mei sunt întinşi acolo. În locul unuia au fost cinci împotriva mea!

După ce i-am ucis pe cei patru, s-a ajuns la lupta corp la corp şi l-am strangulat cu mâinile mele pe îngrozitorul ticălos.

....

De îndată ce Morgan a ajuns la corabia sa, a văzut desprinzându-se de bastimentul portughez o ambarcaţie, în faţa căreia stătea în picioare o femeie ce părea cuprinsă de toate furiile.

— Sora căpitanului Hernando, a murmurat eroul. Merge să ridice corpul fratelui său.

El a urmărit-o cu privirea şi a văzut gesturile ameninţătoare ale acestei fiinţe superbe, dar cu adevărat stăpânită de diavol. I-a auzit răcnetele de turbare şi de răzbunare răsunând deasupra valurilor.

Câteva minute mai târziu, s-a înălţat vocea poruncitoare a lui Morgan, care comanda:

— Toate pânzele sus!

Cuprins

Seriale literare de călătorii şi aventuri, în fascicule, din biblioteca ALUCI-ALGRUNI

- apărute până în 1945-

Karl May - Pământul misterelor, 162 fascicule, Edit. Ig. Hertz, 1931-1932

Karl May - Vinetu, 158 fasc. Edit. Ig. Hertz, 1934

Karl May - De pe tron la eşafod, 231 fasc. Edit. Ig. Hertz, 1933

Arnould Galopin- Ocolul pământului în submarin, 77 fasc. Edit. Ig. Hertz, 1931

Arnould Galopin-Ocolul pământului în avion, 78 - 156 fasc. Edit. Ig. Hertz, 1931

Arnould Galopin- Aventurile lui Paturel, 55 fasc. Edit. Adevărul

Jean de la Hire- Cei trei cercetaşi, 148 fasc. Edit. Universul, 1932

Edgar R. Burroughs- Voievodul codrilor- Tarzan 183 fasc. Edit. Ig. Hertz, 1927

Ch.Robert-Vestalele, 104 fasc. Edit. Ig. Hertz, 1927-1928

Moseli Jose- Regele boxerilor şi al cercetaşilor, 231 fasc. Edit. Ig. Hertz, 1931-1932

Marton H. Stanley- Întunecimele Africii, 52 fasc.